

SETMANARI CASTELLARENC

ANY II :: NUM. 90
Castellar del Vallès - 16 novembre 1934

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

La cançó

Us plauen les cançons? Arreu se'n senten... Mai una època com la nostra, no s'havia conegut un tal desordre de «couplets» còmics, tràgics, realistes o sentimentals. La T. S. F., el disc, el cinema, cases comercials—cada dia més nombroses—difulguen una gran quantitat de cançons. Però, en aquesta enorme abundància, s'hi troba una tan feble proporció d'obres interessants i dignes d'ésser escoltades.

L'atracció que exerceix damunt la massa popular la música simple de la cançoneta és semblant a l'instint que mou l'home inculte vers un art, deforme i tot, però immediatament accessible. El pastor en la seva muntanya, el marí lluny de la terra, les noies treballadores davant el teler, canten cadascú aquells aires adaptats a la seva atmosfera, que responen a un engany o a una esperança. El marí que somnia pels seus fills, o la jove que col que li parlin paraules d'amor, no tenen res a veure amb un fals art, amb una ridícula caricatura de poesia.

És un dels més depriments espectacles, sentir cantar sense premeditació qualsevol aire de cançoneta, i el més deplorable, amb lletra d'importació. Encara no fa molts dies, un mi nyo que treballava la terra, entonava una cançó exòtica divulgada per un jazz. I la major culpa d'aquesta horripilant invasió, és deguda, en gran part, a la patriòtica tusca de les nostres primeres emissores de Catalunya.

Admetem, sense cap mena de temença, que tot això obeeix a una inconsciència, fent que el poble, per expressar liricament l'estat d'esperit d'un instant, acut a la primera melodia que momentàniament satisfà aquell neguit, sense entretenir-se en escollir aquells aires i aquells mots, bona música i bella poesia, que li atorgarien en igual proporció l'efecte cercat, més una íntima penetració del sentit, suposant que escolliria aires catalans, i en últim terme guanyaríem en dignitat.

Donant una simple mirada al panorama cançonetista, ens trobem davant una d'aquelles més incomprensibles visions. A Catalunya—país riquíssim en melodies populars i en poesia i llegenda pròpies—amb prou feines es canta en català. Com si no hagués transcendit al domini popular la immensa obra dita a terme pels orfeons, per les organitzacions musicals, pels nostres compositors músics i poetes.

De tota manera, però, és evident que el català ama la cançó. Pot desplaure-li certa música. Cançons de camí, cançons de muntanya, cançons romàntiques, l'amor, la tristesa!

No és veritat que causa una profunda pena, d'uns llavis catalans sentir plorar una amor perduda, o defallir per l'engorrança d'un record, a base d'entonar un tango o una desnaturalitzada melodia de jazz?

Segurament, la ràdio té en la seva mà provocar una renaixença de la cançó popular catalana, avui, per dissort, amb vida efímera en els programes que executen els nostres orfeons.

El problema de la terra

Tot trasbals d'origen polític-social sol deixar sempre plantejats els problemes difícils que l'han motivat. En la darrera terrabastellada n'hi figurava un en lloc preferent i de gran importància a Catalunya, el problema de la terra, problema de difícilíssima solució i que porta atabalats als polítics, no d'ara, sinó des de fa molts anys, i quin enfocament no ha estat trobat encara. Bé val, doncs, la pena de parlar-ne una vegada més; de

donar-li aquella importància que realment té.

Els que vivim al camp i estem amb contacte més íntim amb la gent que el treballa i amb la propietat que reté la terra, sabem més que els de ciutat l'aspror i les punxes que aquest conté, i sabem per tant, que no és problema que es solucioni per disposicions que es dictin des d'on es poden dictar, per bona voluntat que s'hi posi; és aquest un problema quina relativa solució sols pot buscar-se en l'avenença i en la justícia garantint els pactes que en ell s'hi facin l'autoritat més inexorable, doncs la diversitat incalculable de diferències no poden ésser abraçades per cap

disposició per voluntariosa que ella sigui. Tot el que es faci per aconseguir que les dues parts pactin és bon camí per arribar a l'assoliment de la pau desitjada.

Una de les iniciatives que trobem encertades és la que proposa el senyor P. Muñoz Castanyer des del setmanari «El Temps», de Barcelona, i que val la pena de transcriure-la. Diu així:

«En comptes de preparar-se els uns per a la revenja i els altres per a noves lluites, creiem que de moment, fóra un gran pas pel camí de la concòrdia i la germanor la convocatòria urgent d'una Assembla mixta de propietaris i parcers, de la qual n'eixís quelcom que pogués convertir-se en la llei definitiva que reguli els tractes entre uns i altres. «Parlau la gent s'entén», hem sentit dir sempre. Doncs som-hi. Que hom vagi a la celebració d'una Assembla o Congrés sense afany per par de ningú de monopolitzar representacions, i si els seus components són per una partrabassaires autèntics, i per l'altra propietaris que coneixin el viure i les necessitats del pagès, ben segur que... parlant s'entendran. I, de passada, hom contribuirà a foragitar dels nostres costums la violència».

Si a la nostra mà estés convèncer a qui pot fer factible aquesta iniciativa no dubtaríem un moment en fer-ho. El sensible serà que tot i la bonesa d'aquesta, segurament ningú l'acollirà. Tant de bó ens equivoquéssim.

Valdria la pena que uns i altres hi meditessin. Es tot el que nosaltres podem fer per secundar-la, donar-la a conèixer i recomanar signi ella meditada per qui pugui apoiar-la en lloc a propòsit.

E. B. P.

Espigoleig

El somriure de les dones és un reflexe del cel.

La vida és un camp d'ortigues on l'única flor que l'home hi troba és la dona.

El valor de l'home és saber-se sotstreure al jou; el de la dona és saber-lo soportar.

La coqueteria més bonica és la innocència.

Les dones tenen per costum ésser orgulloses amb els homes que no els agraden

TRIBUNA LLIURE

De l'escola laica

No entra en el meu ànim a l'exposar el meu criteri sobre l'escola laica, l'iniciar una d'aquelles llargues i enutjoses controvèrsies que tant sovint s'han pogut llegir en aquesta pàgina de Tribuna lliure.

Descartada doncs la idea d'una discussió per creure que d'ella en surten més aviat les paraules ofensives que la llum ja que el que té ganes de discutir en lloc de profunditzar en les raons que se li donen més aviat busca el punt flac del seu contrincant per poguer-lo novament atacar, vaig a començar dient que tot i respectant les idees del Sr. Buxadé, no m'adhereixo a la lloança que fa de l'escola laica perquè no crec en ella mateixa.

Les opinions neutrals dins d'un camp científic, polític, racional, podran existir, però en un camp sentimental són impossibles: s'odia o s'estima, es respecte o s'ataca. Si hi ha alguna cosa veritablement neutral és que no ens interessa.

Per això el mestre que es *senti* laic, no per acatar una llei constitucional sinó per simpatia al laïcisme, prompta farà campanya sectària com ho han fet nombrosos mestres i podria citar fets concrets, noms, pobles i dates, que sigui per convenció, sigui per conquerir nous galons o per respondre a l'ambient del poble, han comès veritables atropells a la consciència de l'infant, atropells coneguts per les autoritats que com *essentien* laiques no hi veien cap injustícia, ja que l'ample criteri que de l'escola laica té el Sr. Buxadé, no l'han tingut, almenys fins ara, cap dels que simpatitzaven amb aquesta idea.

Però, deixant apart l'acció personal dels mestres i suposant com és de desitjar que es limitin a educar als infants tal com els hi mana la Constitució, anem a veure l'educació laica en si mateixa.

Aquesta, pedagògicament no té defensa. L'home és un ésser religiós i de tal manera aquesta tendència religiosa és inherent a la seva humanitat que s'ha arribat a definir l'home com animal religiós a la vegada que com animal racional, és a dir que aquests dos caràcters típics apareixen com inseparables: al centre la religiositat al voltant de la qual gira amb gravitació irresistible la racionalitat.

Per això des dels monuments megalítics fins a les esglésies d'avui tota la terra en totes les èpoques ha estat sembrada de temples i si coneixeu algun llogarret que no tingui escoles, ni monuments, ni indústries, en canvi no l'hauréu trobat sens dubte mancat d'una església, d'una devoció particular a la Verge, a un Patró... I sabeu per què? Doncs perquè la religió és quelcom innat en l'home com ha de

mostrat a través de l'espai i del temps i si l'educació per ésser perfecta ha d'ésser completa, integral, deixant de banda aquests sentiments de l'home, que encara que alguns els neguin, no per això deixen d'existir, l'educació resulta ésser una obra escapçada i deficient.

Espanya que a més d'anar tan atrassada no sap aprofitar-se de les experiències de les altres nacions, ha volgut implantar l'escola laica com una gran novetat, sense mirar que en cap dels països més adelantats en l'ordre cultural com són els del Nord d'Europa, Bèlgica, Anglaterra, Estats Units, l'educació laica no hi ha tingut cap èxit, perquè han vist que la religió, sigui aquesta la que es vulgui ja que no defenso a l'escola catòlica sinó reiligiosa, és una necessitat per la perfecció moral de l'home.

Els partidaris de l'escola laica diuen que ells no van en contra de la religió, que comprenen la seva necessitat no sols en l'aspecte individual sinó social, però que per respecte a la consciència del nen, els educadors deuen abstenir-se de parlar-ne en favor i en contra, a fi de que lliure de prejudicis en el dia en que pugui jutjar per si mateix, escollir la religió que li sembli si ven que en té necessitat.

S'ha dit que estem ara en l'època de les belles paraules i de les coses buides i mireu si aquesta teoria no és una d'elles. Per ventura la tendència religiosa que el nen tenia a dintre seu no trobant aliment ni ambient per a créixer, hauria anat enrobustint-se de tal manera que obligui a la joventut a posar-se a estudiar les diferents religions a fi d'escollir-la amb la llum de la seva raó? No és veritat que el més lògic és que aquesta tendència s'hagi anat afiblant gradualment fins arribar a la indiferència religiosa que és la finalitat que persegueixen els entusiastes del laïcisme enemics encoberts de tota religió? És que algú es pot figurar que d'aquí uns anys els infants d'avui que hagin estat educats sense sentir parlar de Déu no sols en l'escola sinó a casa seva, prohibint-els-hi anar a escoltar les ensenyances del Catecisme en l'Església, correran en busca de llibres apologetics i discutiran les opinions dels Pares de l'Església, dels enciclopedistes, dels polemistes del passat segle com Lamennais i Renan o bé que llegiran el nostre Balmes? Veritat que en lloc d'aquestes obres, si és que llegeixen, sols hi haurà en les seves mans revistes d'esports o de modes i novel·les més o menys interessants?

I finalment, en l'aspecte moral, què serà d'aquests infants? Diuen que seran

lliures. Per què? Perquè el mestre no hauria actuat gens damunt la seva consciència, però en realitat hem de pensar que des del periòdic fins a l'anunci del cinema hi actuà tothom i és al mestre que la podria encarrilar a l'únic que se li exigeix que es plegui de braços. És cert que per contrarrestar tots els defectes i totes les passions que s'aixequin en l'ànima infantil, el mestre troba en el seu programa la Moral. Però la Moral sense Déu és que pot existir? Sense una idea superior a nosaltres, les paraules *deure*, *responsabilitat*, *sacrifici*, són buides.

Busqueu-me—deia un il·lustre pensador—a un home perfecte, en el qual tots els instints es subordinin a la raó, honrat, senzill, honest, incapaç d'odiar, ple d'amor i comprensió envers tothom i si el troben mancat d'una íntima creença en Déu, aleshores jo creuré en l'educació laica.

I plego, encara que sobre aquest punt es podrien dir moltes altres coses

ELISABET

Notes de la Redacció:

1.ª La Redacció no es fa so idària dels articles d'aquesta secció; d'ells en seran únicament responsables llurs autors.

2.ª Els originals no seran retornats i hauran d'anar signats. Podrà usar-se a la seva publicació d'inicials o pseudònim, prèvia advertència de l'original.

COL·LABORACIÓ INFANTIL

Un cas curiós de distracció

Quan el savi anglès Isaac Newton estudiava una lliçó difícil, s'hi donava completament.

Es passava les hores tancat en la seva cambra i no sortia ni per anar a esmorzar.

Un dia d'aquests, que el gran savi estava tancat a la seva cambra, la mestressa de la casa, en veure que el savi no anava a esmorzar, féu entrar per una persona del servei a portar alguna cosa per menjar.

El gran savi en veure's interromput digué que li deixessin la cassola i l'ou sobre de l'escriptori que ell ja s'ho couria.

La serventa deixà l'ou sobre de l'escriptori al costat del rellotge de butxaca i li va dir que l'ou hauria de bullir tres minuts.

Al cap d'una estona, la mestressa anà per veure si el savi s'havia oblidat d'esmorzar i... ¡què veié!

Newton dret i capficat, amb l'ou a la mà i el rellotge a la cassola bull que bull.

Això és un cas que li passà al savi capficat amb l'estudi. Això ens ensenya que tot bon cavaller cau del cavall.

ANTONI BROSSA COSTA
(13 anys)

LES LLETRES

Tarda d'amor

Hi ha un so de violins a la frageda
i el branquilló del verm fa un dring
Amor—galta de seda—: [d'aram.
no sents el musical convit del camp?

No fa vibrà el teu pit la sinfonia
de la Natura plena de sospirs
com un concert solemne ones destria
l'auguri pròdig de novells albirs?

Deixa que el cor plàcidament reclami
un dolç repòs dels dies que vindran
a escriure l'índex d'un epitalami
que de l'estiu es feia flamejant.

Ja comprendràs, amor, aquest misteri
de l'entumme quan besa els branquillons,
que ens diu que en cada vena pot haver hi
un refugi serè per les cançons!

L'abrandament dels dies que fugiren
ha incinerat aquell esclat primer
i els nostres ulls de nova guisa miren
la presentalla d'aquest temps que ve.

La presentalla d'aquest temps de calma
que per l'amor ens dicta un nou compàs,
com per fer-te senyora d'un reialme
de quietuds, que no sospites pas.

I, en descobrir-lo, seràs més amiga
de la cançó que avui jo faig volar
en holocaust de la sublim fadiga
de les branques cansades de fruitar:

«Fruites d'amor! Dulcificant ofrena
del sol i de la terra i del brançam!
Maturitat magnífica, que emplena
l'àuria taula dels convits del camp!

És tremolós el broll de la paraula
i el cant és més vibràtil i sonor,
perquè aquest fruit que ens ha enriquit
és la paga més tendra de l'amor. [la taula

d'aquell amor que fa la tarda dolça
perquè a la sang no hi hagi cap neguit
sinó frescor d'aigua i de molsa
que eixamoren les fruites del convit.

I ara que al cor tinc l'alegria franca,
canto amb el pit gonflat d'agraïment
la fadiga sublim de cada branca
que es vincia d'un puríssim lassament!»

Amor—galta de seda—:
reculls aquest presagi del meu cant?
Els violins de la fageda
trànen el so dels dies que vindran.

En aquells dies miraràs la vida
a través d'un cristall insospitat,
i la veuràs tota aclarida
de transparències de maternitat.

Copsaràs un reflex de primaveres
d'aquell reialme que no has pressentit,
i et semblarà que totes les pomeres
es van tornant germanes del teu pit...

Amor: mira el cel blau! Encara ens guarda
la llum del gran convit de joventut
per fer més pur l'idil·li dins la tarda,
asserenant la nostra inquietud.

I quan la tarda es tornarà de plata,
i una boirina il·lustri l'horitzó,
sentirem que en el cor de nou hi esclata
del nostre amor la matinal cançó.

DOMÈNEC PERRAMON

—CAÇADORS!! Gos coniller, es ven
barat.— Per informes en aquesta adminis-
tració.

COSES DIVERSES

Prínceps ben pagats

A diverses parts del món hi ha uns so-
birans que tenen llur riquesa de les facili-
tats que donen al colonisme europeu de-
sitjós d'establir-se allà on ven una possi-
bilitat d'explotació.

Anglaterra paga subvencions molt
crescudes a soldans, reiets o prínceps per-
què visquin tranquils al fons de llurs ha-
rems o viatgin per algun lloc ben distant
del que heretaren amb poder absolut.

Hi ha d'altres nacions que volen tenir
imperi colonial o conservar el que tepen.
Tal és el cas d'Holanda que posseeix un
imperi enorme en relació amb la migrade-
sa del seu territori nacional.

Però Holanda procura conservar el
seu imperi per tots els mitjans i no vacil-
la de pagar fortes quantitats als prínceps
que li facilitin l'exercici del seu «Protec-
torat» o de la seva política colonial. En
un diari de Buenos Aires llegim que Ho-
landa paga 25.000 pesos or al soldà Docja,
regió de la gran illa de Java. Les obliga-
cions d'aquest soldà són ben senzilles: no
ferres, estar quiet i traquil i deixar fer
als colonistes holandesos.

**

Les joies de la corona de Rússia a l'exposició de Xicago

A l'exposició de Xicago hi figuren les
joies de la Corona de Rússia. Deuen ésser
les que no han trobat comprador fins ara,
que són les més valuoses, perquè tot fa
suposar que algunes foren venudes.

Sembla que aquesta exhibició no és
desinteressada i que constituirà un altre
intent de venda, avui més difícil que al-
guns anys enrera.

L'any 1932, uns experts americans i
anglesos als quals fou confiada la missió
de taxar les joies susdites donaren un in-
forme segons el qual llur pes era de 25.000
quilats i llur vàlua de 250 milions de
dòlars.

Eren moltes les peces de primera cate-
goria, però les dues millors eren la corona
de Caterina II ornada de cinc mil dia-
mants d'un enorme rubí, i el ceptre dels
Romanof, rematat pel famós diamant Or-
lof, que té 196 quilats.

V.

NOTICIARI

NOMENAMENT DE MESTRES
I MESTRESSES

Ens assabentem del nomenament de
mestres i mestresses per les Escoles gra-
duades d'aquesta població i per la de Pàr-
vuls, quins nomenaments han recaigut
en els següents:

MESTRES

Sr. Josep Pasqual Bertran
Sr. Carles Cozcolluela Segura
Sr. Joan Vázquez Parra
Sr. Josep Sardó Parals

MESTRESSES

Sra. Carme Julià Riqué
Sra. Francesca Serra Puig
Sra. Mercè Lazo Franco
Sra. Maria Rodríguez Cirujeda
Sra. Antònia Solanes Sorribes

Ahir no varen poguer-se obrir les clas-
ses tal com en principi es creia i així
nosaltres ho havíem fet públic, tota ve-
gada que no ha estat possible fer-los entre-
ga dels corresponents títols administra-
tius per la Secció Administrativa de 1^a
Ensenyança.

No obstant es pot assegurar que les clas-
ses començaran el proper dilluns.

Diversos mestres i mestresses dels no-
menats han visitat els nous Grups Esco-
lars i sabem han fet justos elogis dels
edificis i del mobiliari i material escolar
de que han estat dotats, així com també
de la nostra població.

Compartim la joia experimentada i els
desitgem una bona actuació en llur difi-
cil tasca.

LA CONTRIBUTIÓ INDUSTRIAL

Ens assabentem de que els propers
dies 23 i 24 del mes que som de 9 a 12
del matí i en el local de costum de les
Cases Consistorials, es cobrarà el quart
trimestre de la contribució Industrial i de
Comerç.

Ho fem públic per a coneixement de
totes aquelles persones interessades.

EL REPARTIMENT GENERAL
D'UTILITATS

En el tauler d'edictes de l'Ajunta-
ment, se n'hi troba fixat un que fa refe-
rència al Repartiment general d'utilitats,
per mitjà del qual es fa públic que tro-
bant-se confeccionat per la Junta respec-
tiva l'esmentat Repartiment, restarà de
manifest al públic a la Secretaria de l'A-
juntament pel termini de deu dies hàbils,
a comptar des del que apareixi inserit
en el Butlletí Oficial de la Generalitat de
Catalunya, durant els quals podran ésser
presentades pels interessats les recla-
macions procedents, les quals hauran de
fonamentar-se en fets concrets i determi-
nats i contenir les proves necessàries per
a la seva justificació.

Cine Sonor Ateneu

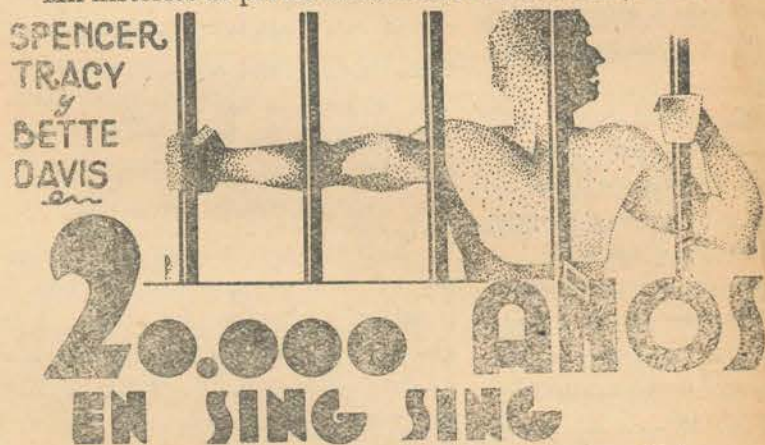
ESCOLLIT PROGRAMA pel dia 18 de novembre de 1934

Noticiari "Paramount"

James Cagney, el galan de la comicitat i simpatia en el film

DURO DE PELAR

Mil històries de presos condensades en una sola, tal és

SEGÚN LA OBRA DEL ALCAIDE LEWIS E. LAW
PEL·LÍCULA DOBLADA EN CASTELLA

Interessant VARIETAT

que a l'igual dels altres films és producció de la casa «Warner Bros»

Llapis

Plomes

« dibuix

Mànecs

Gomes

Pintures

Pintures cera

« llapis

« pastel·l

« aquarel·la

Tinta

« xina

« tampó

Clips i Xinxetes

Paper carbó

« dibuix

« secant

etc. etc.

Ribera, impressor
PUIG DE LA CREU, 3

cals de ço esdevingut pels mateixos veïns que han prestat ajut i allavors el Jutjat tot seguit ha disposat de varis emplets la recerca de la nena per tot el riu, així com també s'ha telefonat a totes les fàbriques, Comandància de Policia de Sabadell i Ajuntament de Ripoll, per on passa la corrent per tal de que vigilessin si veien passar el cos de la infortunada criatura.

A les 12'30 per la Guàrdia Civil de Sabadell, ha estat trobat el cos de la mala guanyada nena prop del pont anomenat de «Càn Pagès» terme de Sabadell.

De tot cor ens associem al sentiment dels seus desconsolats pares i família.

CASAMENT

Avui dia 16, han contret matrimonial enllaç els veïns Sebastià Paz Valero amb Josepa Daví Serra.

Desitgem als novells esposos una inabable lluna de mel.

NAIXEMENTS

Dia 9. — Antoni Fernández Marchan, fill de Domènec i de Rosa.

Dia 9. — Fèlix Prat Grau, fill de Pere i de Mercè

Dia 9. — Josep Estebanell Casellas, fill de Sever i Antònia.

Dia 10. — Antònia Baró Serra, filla de Pau i de Josepa.

L'enhorabona als pares i llurs famílies

DEFUNCIÓ

Dia 12. — Josep Rifer Farré, vidu, de 84 anys.

Traslladem als seus familiars l'expressió més sincera de condol.

FARMACIA de torn per a diumenge,
Torres, 1

ESTANC de torn per a diumenge,
Passeig, 21

Hem rebut per a la seva publicació la següent:

RECTIFICACIÓ — Haig de fer constar, en honor a la veritat, que la ressenya publicada a «La Farga» del dia 19 d'octubre darrer i en la seva secció de «TRIBUNA LLIURE» amb el títol *Castellar del 5 al 11 d'octubre*, fou escrita basant-se en rumors i comentaris que es feren aquells dies sense que pugui afirmar-se que els fets fossin reals ni s'hagi pogut comprovar la certesa d'ells ni de les persones que es deia intervingueren en els fets ressenyats. — J. A. N.

— TROBALLA. — La persona que haig perdut uns guants, pot passar per aquesta Administració a on li seran entregats.

SI VOLEU UN BON CALÇAT RECORDEU A CAL ROVIRA - Carrer Caldes, 6
Compreu el Calçat de Crep i de Pell de Ferro, que té les màximes garanties sobre els demés calçats.

A tot comprador d'aquest calçat li serà entregat un Val per valor d'una pesseta, que podrà fer efectiu en la reparació de les mateixes.

Nota de preus de les Sabates de Crep:

NUMERACIO	P E S S E T E S			
	Mercedes	Anglese	Amb cama	Empeltades de llana
15 al 19	4'—			
20 « 23	5'50	6'50	7'50	8'50
24 « 27	6'50	7'50	8'50	9'75
28 « 30	7'50	8'50	9'50	11'50
31 « 33	8'50	9'50	10'50	12'75
34 « 37	10'—	11'—	12'—	14'—
38 « 45		13'—	16'—	22'—

Gran assortit de Sabates Escarpí, totes fetes a mà, procedents de Alaró (Mallorca)
Preus econòmics amb un 40 per cent de rebaix sobre els marcats per cases de la capital.

DESGRACIA

Avui, aproximadament a les 9 del matí, la nena Mònica Rasiñol Casasayas, de 9 anys, junt amb el seu germà més gran que ella anomenat Joan, han anat amb altres amics al Riu Ripoll, es suposa amb l'intent de veure la crescuda d'aquesta conseqüència del temporal d'aigua d'aquesta nit passada, i a l'arribar al lloc conegut pel «Juncà» on desemboca el Torrent del Brunet a l'esmentat riu, també es suposa que els susdits germans volien a travessar una petita resclosa, per cert

molt lliscosa, per trobar-se amb altres companys a l'altra vorera de riu amb tan mala fortuna que la nena fou emportada riu avall per l'avinguda i el nen quedà fortament agafat a uns joncs. Uns veïns que tenen l'hort situat per aquelles vores de riu, s'han donat compte del perill que corria dit nen i seguidament hi han anat tirant-li una corda a la qual ell mateix s'ha lligat i treient-lo fora de l'aigua, manifestant tot seguit que la seva germana se l'havia emportada la riuada.

Han estat innovades les Autoritats lo-